

BİR ÇOCUK YA DA BİR NESİL, NASIL PERİŞAN EDİLİR? (I)

Ahmet Hakan ÇAKICI

<https://hertaraf.com/koseyazisi-bir-cocuk-ya-da-bir-nesil-nasil-perisan-edilir--1-3104>

Tezgâhtar, hani şu “Anasının Gözü” denilen tiplerdendi. Tecrübe kazansın diye mağazaya girdikten sonra kendi başına bıraktığım çocuğu, avucunun içine alması sadece birkaç kelimesi ve iltifatı ile mümkün oldu. Uzun süredir satamayıp elinde kalmış olduğunu anlamanın büyük bir yetenek gerektirmediği bir ürünü, benzerlerinin 2 katı fiyata bizimkine sessizce pazarlamasını takdir ve hayranlıkla ama sessizce seyrettim. Para ödeme faslına geldiği anda araya girdim; “Biz bir başka şeye daha bakmak istiyoruz” dedim.

İşin yönünün değiştiğini hisseden tezgâhtar, bıyık altından gülümsemesine engel olamayarak, her türlü dolandırıcılığa alet edilebilen o sihirli cümleyi, mutlak bir vahiymiş edası ile adeta azarlar ve kendinden emin bir tonda, “Gençlerin tercihlerine saygı göstermemiz gerekmez mi?” diye buyurgan bir tonda tekrarladı.

Yani gayet kurnazca çocuğu bilerek yönlendirdiği seçeneği bana, “Çocuğun Tercihi” olarak sunuyor ve kurduğu tezgâha boyun eğmemi istiyordu.

“Bak biladel, yaşım elliyi geçti! Ömrümü, kazık yiyerek ve dolandırılarak tecrübe biriktirmekle geçirdim. Bunca tecübeyi “çocuğumun bir uyanık tezgâhtar tarafından dolandırılmasını sessizce seyretmek için mi biriktirdiğimi düşünüyorsun? Bir baba, biriktirdiği hikmeti uyanık pazarlamacılara karşı evlatlarını korumak için kullanmayacaksa ne zaman kullanacak?” diye cevap verdim.

Ne yazık ki genç NESLİN, EGOlarına seslenerek, zevke ya da şehvete çağırarak ayartılmasında herkes, tezgâhtarlar kadar ulaşılabilir, fark edilebilir ve baş edilebilir yerde değil.

FACİA

Son 20-30 senelik süreç; ülkemizde “Çocuk nasıl perişan edilir?”, “Bir nesil, nasıl heder edilir?”, “Bir toplumun geleceği, yüzyılların emperyal sömürgecilerine nasıl peşkeş çekilir?” üzerine yapılmış adeta bir gösteri, bir show, bir deneme, bir deney, bir yüksek ihtisas uygulaması idi sanırım. Ancak, çıkan sonuçlara bakıp dehşete kapıldığımız sürecin henüz sonuna gelmiş gibi de durmuyoruz.

Müsaadenizle çalاکalem, duygularım taze iken görebildiğim birkaç noktanın altını çizmek istiyorum:

(Ancak üzerinde sık konuşulan çocukların yarış atına döndürüldüğü süreçlerin; imtihandan imtihana koşturulurken birbirlerine RAKİPLEŞTİRİLEREK hasımlaştırılmalarının ve bu hasımlaştırmanın toplumsal parçalanma üzerine etkisi veya kalitesiz, niteliksiz, EZBERİ İHMAL eden eğitim sisteminin gençleri ahmaklaştırması gibi konulara girmeden daha AZ konuşulan ve dikkatlerden kaçtığını düşündüğüm konulara girmeyi tercih etmek istiyorum.)

Öncelikle devlete birkaç kelam edelim sonra ailelere de birkaç kelimemiz olacak nasip olursa.

Yerli siyasetçiler, sistematik bir kampanya halinde dayatılan talimatlara uymak suretiyle, kendilerinin yönetenler, geri kalanların ise parya oldukları bir dünyada tek gayeleri kendi menfaatlerini korumak ve diğer milletler üzerindeki hegemonyalarını devam ettirmek olan ağababalarının (sömürgecilerin) çıkarlarına hizmet ettikleri kadar kendi kamusal hizmetlerine ve toplumsal huzurlarına dikkat etmemektedirler. [1]

Abdurrahman TAHA

Hiçbir şey veremeyen 14 sene

Öncelikle 2 yıl ana sınıfı, 4 yıl ilkokul, 4 yıl ortaokul, 4 yıl lise toplam 14 yıl eğitilip lise mezunu olduktan sonra bir gencin ne topraktan ne hayvandan ne insandan anlamaması, hiçbir mesleki beceri geliştirememiş olması, herhangi bir yeteneğinin fark edilememiş olması hatta kendi geçimini sağlamayı bile beceremeyecek durumda olması ve bu sistemde ısrar edilmesi sadece yanlışlıkla veya hata ile açıklanabilecek bir durum değil gibi geliyor bize.

Üstelik çocuk üniversiteye gitmeyi başarsa da genelde oradan da sadece DİPLOMA alabiliyor; yani mesleği yapma izni. Mesleki beceri eğer imkân bulur da iş sahibi olursa, sahada elde ediyor.

Yok olan kaynaklar

Toplumun “en yüksek enerjiye” sahip kesimi olan bu genç nüfusa, 14 ila 20 sene boyunca test çözme becerisinin dışında hiçbir şey vermeden oyalamak için harcanan kaynakların toplumun sırtına yüklediği devasa yükü, bu toplumun neden taşıması gerektiğinin ne iktisadi ne ekonomik ne de sosyolojik makul bir izahı olduğunu sanmıyoruz.

Mezun olsa da sorun

Üstelik lise sonrası mezun olup 2 ile 10 sene daha eğitim gören EN ZEKİ(?) gençlerden yurtdışına kaçamayıp elde kalanların neredeyse tamamının büyük emperyal firmaların yurt içi pazarlamacılarına ya da ara elemanlarına dönüştürülmeleri, büyük kitlenin memurlaştırılarak işlevsiz kılınması, ÜRETİMİN, eğitim imkânı bulamamış, “yetenekleri en dar” olarak vasıflandırılan kesimin eline bırakılmış olması bir ülke için bir intihar değil midir? Sorusu sürekli zihinimizin bir köşesinde durmalı kanaatimizce.

Bizim gördüğümüz kadarı ile mevcut eğitim sistemi; tüm masrafları bu toplumun üzerine yıkılmış yetenekli gençlerini, toplumun içinden eleyerek seçip, Batı’ya ara eleman olarak aktarmak üzere kurulmuş bir emme basma tulumba işlevi görüyor.

Çoğunlukla zekiye seçmiyor: İmkânı olanı seçiyor

Lise altına indirilmiş baraj sınavı, sorumluluğunu fark edememiş OYUN çağındaki çocukları birbiri ile yarıştırdığı için çocuklar zekâlarından çok maddi imkânları ile birbirleri ile yarışıyorlar. Çocukların bir kısmı neyin ne olduğunun hiç farkında olmadan oyun peşinde koşarken hatta ailelerinden bile destek alamazlarken diğerleri iyi eğitilmiş anne babaların sistematik desteğinden sonuna kadar faydalanmakla kalmıyor; özel etüt merkezleri, dersaneler (güya dersaneler kapatıldı) ve tutulmuş özel hocalarla sınavlara hazırlanıyorlar.

Eğitilmiş anne/baba, dersane ve özel hocalarla desteklenmiş öğrenci ile aynı imtihana girip diğerinden daha düşük puan alan öğrenci ahmak/tembel öğrenci ilan edilip öz güveni ezilirken, yüksek puan alan öğrenci de “süper zekâ” ilan ediliveriyor.

Gördüğümüz kadarı ile zekileri elemek üzere kurulmuş sistem, genel olarak ekonomik gücü ve imkânı olan çocukları, imkânı olmayan çocuklardan eliyor.

Tüketim ve gösteriş kültürünü besliyor

Ancak sorun burada bitmiyor: özel imkânları bolca kullanabilen “Süper Zeki” çocuklar doğal olarak FEN LİSELERİNİN genelini teşkil ediyorlar. Yani bir çeşit orta hal üzeri çocuklar kulübü oluşuyor. Ailelerinin HİÇBİR ŞEY ESİRGEMEDİĞİ çocuklar arasındaki yarış, sadece alınan puanlar üzerinden sürmüyor; aileler gösteriş ve TANRILAŞTIRMA yarışını da puan yarışına eşlik ettiriyorlar.

Çocuklar iyi bir bölümü kazanamaları da MARKA ve gösteriş takıntısı büyük bir kesimin bilincini şekillendiriyor ve TAM ANLAMLI İle iyi birer TÜKETİCİ oluyorlar. Elbette tükettikleri genelde kendi gençlikleri, yetenekleri, ümitleri ve ailelerinin maddi imkânları oluyor.

“...Hamile kalınca ikisi birlikte Rableri olan Allah’a dua ettiler: “Eğer bize salih bir çocuk verirsen ant olsun şükredenlerden olacağız. Ama O, onlara salih bir çocuk verince kendilerine verdiği şey konusunda O’na şirk koşmaya başladılar.” (Araf 189-190)

Baş belası TANRICIKLAR

Çocuklar, “Süper Zeki” ilan edilmiş oldukları için aileleri ve yakın çevreleri tarafından evlerine LÜTFEN gelmiş yüce bir “TANRI” muamelesi görüyorlar. “Sen çalış doktor ol! Yatağını toplamana; yemeğe, süpürgeye, banyo tuvalet temizliğine, kardeşinin bakımına, babana, iş yerine, alışverişe vs. yardım etmene gerek yok! Senden sadece okumanı bekliyoruz! Herhangi bir şeyi kendine dert etme” gibi klişe kelimeler adeta kutsal bir metinmiş gibi her ailede düzenli zikir haline geliyor. Yani “Sen bir Tanrısın, üstelik süper zekâ bir Tanrı; anne babandan hatta çevrendeki herkesten üstün ve daha zekisin. Bizim varlığımız sana hizmet için.”

Böylece “Tanrı hizmet vermez, alır”a çocuk şartlandırılıyor.

Ancak daha da kötüsü şu ki: “Kendi pislettiğini temizlemekten, kendi dağıttığını toplamaktan aciz, hiçbir sorumluluk almamış, “ENE’si şişirile şişirile EGOSU, BENCİLLİĞİ, **nefsaniyeti kendi başına bela edilmiş**” bu yavrucak bir süre sonra ÖZEL biri olduğuna kendisi de ikna oluyor. Aile, bir taraftan çocuğun; nefsanîyetini, egosunu ve kibrini şişirmeye devam ederken diğer taraftan – çocuğa bunlarla mücadele konusunda hiçbir terbiye vermemiş olmasına rağmen- böylesine şişirilmiş bir EGO, bencillik ve kibir ile KENDİ KENDİNE baş etmenin yolunu bulmasını bekliyor.

Olmuyor.

Aidiyet hissini kırıyor

Sorumluluk almadan, sıkıntı çekmeden büyütülmüş bencillik Tanrıları mezun olduklarında kendilerini HİÇBİR ŞEYE karşı sorumlu, borçlu ve AİT hissedemiyorlar. Her şeylerini onlara adayan kendi anne babalarına, tüm kaynaklarını bolca kullandıkları vatanlarına ve toplumlarına karşı bile.

ÖZEL ve YÜCE TANRILARIN kime ne borçları olabilir ki?

Bir üniversite öğrencisi 1 senelik eğitimi süresince ortalama 30 köylünün ürettiğini tüketir. Yani 5 senede 150 köylünün emeğini yemiştir[2]. Mezun olduklarında, önüne tüm imkânlarını sermiş ebeveynlerine, toplumuna, ülkesine karşı sorumluluk duyguları gelişmemiş bu şahıslar, “Bunları HAK etmek için bu topluma ne verdim? Bu insanlara karşı borcum ne?” sorusunu hiç akıllarına getirememeleri sanırım bir tesadüf değildir.

Nefsi ve Egosu kendi başına bela edilmiş bir nesil

Şüphesiz ki, onların ne malları ne de evlatları Allah’a karşı onlara hiçbir fayda sağlamaz.[3]

“Özel bir Tanrı” olduğuna ikna edilmiş bu çocuklar bir müddet sonra, ailelerinden böyle bir talep gelme bile “ÖZEL” olduklarını en azından kendilerine ispat etme ihtiyacı hissetmeye başlıyorlar. Zira aileleri onlara TANRI muamelesi çekse de onlar güçsüz, biçare, sürekli ilgiye ve hazza muhtaç, göğüslerinde nasıl dolduracaklarını bilmedikleri bir boşluk hissiyle yaşamak zorunda olan sahte Tanrılar olduklarını hissediyorlar.

Onlara, “Başarı” putuna kurban sunmak, kendini sevmenin veya kendi ile barışık olmanın tek yolu olarak öğretilmiştir. Ancak burada bir var: Allah’ı memnun etmenin yolu bellidir: Bir miktar çaba ya da fedakârlıkla (namaz, oruç, zekât, haram ve zinadan uzak durma vs.) kendini “İyi Bir Mü’min” olarak hissetmek mümkündür. Ancak EGOnun, NEFSin, Kibrin tatmininin yolu nedir? Ya da tatmini mümkün müdür?

Sanırım değildir. Çünkü nefis ya da ego tatmin edilebilecek bir şey değildir. Aksine her tatmin daha büyük bir açlığa sebep olur.

Çocuğun sırtında hem ÖZEL biri olduğunu ispat etmesi gereken AİLESİNİN beklentileri, hem de ailesinin iltifatına layık olduğunu yani gerçek bir ÖZEL kahraman olduğunu ispat etmesi gereken kendisi/vicdanı vardır. Ancak sıradan bir insan, özel bir insan hatta bir Tanrı olduğunu nasıl ispat edebilir ki?(Bu gereksiz ancak çok ağır yük, son dönemde artan genç intiharlarını açıklar mı acaba?)

Bu çocukların hali Olimpos’taki Tanrıların cezalandırması ile her gün bir kayayı dağın tepesine kadar sürükleyen tam tepeye vardığı anda kaya elinden kayıp tekrar aşağıya, dağın eteklerine yuvarlanan Sisipos’un haline benzetilebilir. Her zirveye çıkarılan taş/ her başarı/her dopamin; bir boşluğa, bir anlamsızlığa yuvarlanırken onlara, zirveye taşınması gereken yeni bir taş, yeni bir açlığı işaret eder.

Çok iyi notlar olsa bile, sürekli test çözen ve tek geliştirebildiği becerisi test olan gençliğin sadece NOT alarak elde edebileceği TATMİN duygusu kendisini İNSAN olarak hissetmesine yetmez. O, bir hesap makinesi değildir. Zaten girdiği yarışta tam tatmin alma ihtimali neredeyse sıfıra yakındır. Zira imtihana giren öğrencilerin sayısı milyonu bulsa da birinci, sadece 1 tek tanedir. Üstelik bu yarışta 1. olsa bile gelecek imtihanda durumu belli değildir.

Tanrısız, ahlaki endişeleri yok edilmiş bir nesil

İçine düşülen boşluğun mana âleminde doldurulma ihtimali de yok gibidir. Çünkü din, ahlak gibi manayı veya sosyal değerleri ihtiva eden derslerin ve konuların HESAP günü (Üniversite veya KPSS sınav günü) verebileceği puan çok düşüktür; önemsizleştirilmiş, değersizleştirilmişlerdir. CENNET için sevap (puan) pozitivist/ölçülebilir/Tanrısız alandan (matematik, fizik, kimya, biyoloji, İngilizce vs.) gelir. Yıllarca Tanrısız zeminde kaldıktan sonra, Tanrı ile sağlıklı bir ilişki kurmak çok zordur. O yüzden Tanrı olsa bile: “İşi gücü yok bizimle mi uğraşacaktır” ya da “Beni ÖZEL hissettirmeyen yani benim EGO’mu beslemeyen, Tanrı’ya vakit ayıramam” olacaktır. (Deizm, Agnostizm)

Sanal, gerçeği işgal ediyor

Koca bir kuşağı Batının deneme tahtası yaptık ve ilkokul çocuklarının ellerine TABLET verdik. Tabletle büyütülen bir neslin nereye doğru şekil alabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok iken ellerine, tabletlerin ardından bilgisayar ve akıllı telefonlar da verdik.

Ancak bunun, hiç beklemediğimiz bir geri dönüşü oldu.

Aklımıza, eşyanın insana düşünce, tavır, hal, fikir dayatabileceğini hiç getirmedi. Markalı kıyafet ve ayakkabı ile yürürken ayağından ayakkabılarını alıp, şıpıdık terlik verdiğimiz de yürüyüşü de, psikolojisi de, kendine güveni de değişen insanı, içinde ne olduğunu bilmediğimiz bin türlü şeyin olduğu aletlere, aylarca hatta yıllarca emanet etmenin onların ruhlarını nasıl şekillendireceği konusunda hiçbir fikrimiz yok, üzerine hiç düşünmedik. Hâlbuki düşünmeliydik.

Çocuk, sanal dünyaya girdiğinde orada “Tanrıdan, ahlaktan, edepten, hayâdan, namustan, insanilikten, vicdandan, merhametten soyutlanmış bir dünya” bulur. Lütfen dikkat edin! Gerçek insanlarla oynanan hiçbir oyunda ya da eylemde SINIRSIZ bir özgürlük olmaz, OLAMAZ: Gerçek hayattaki oyunlarda sınırsızca adam öldüremezsiniz, arabayla

vardır. Çocuk ister istemez ikili bir dünya kurar. Bir tarafta kafasının içindeki şehvetler, hazlar, eğlenceler ve nefsanî eylemlerin art arda gelip geçtiği, EGOSUNA hitap eden HIZLI DOPAMİN (mutluluk hormonu) âlemi, bir tarafta da ister istemez bulaşmak zorunda kaldığı sıkıntılarla dolu, AĞIR gerçek dünya.

Onun için hem rekabet halinde olduğu hem de beraberliği sürdürebilmek için türlü türlü dert ve kaprisleri ile uğraşmak zorunda kalacağı oyun arkadaşları yerine istediği an alacağı, istemediği zaman atacağı, dilediği zaman HİLE yapacağı asla darılmayan sanal oyun arkadaşları daha az stresli bir seçenek olarak önünde durur. Gönlünü etmek için bir sürü maddî ve manevî naz, dır dır ve kapris çekmek zorunda kalacağı, ilgiyi “kendinden” çevreye doğru yönlendirmesi gereken zevci/eşi yerine sınırsız porno, çok daha fazla ve sıkıntısız haz ve mutluluk vaat eder. Her an gerçekten ölebileceği bir savaşa girmek yerine en küçük bir RİSK almadan oyunda binlerce insan öldürmek KAHRAMAN gibi hissetmek için çok daha güvenilir bir seçenek değil mi? Saatlerce bulaşık yıkamak, ortalığı toplamak, ders çalışmakla alacağı AFERİN yerine, bir anime karakter yaratmak(?) çok daha YARATICI(?) ve zahmetsiz bir “Ego Tatmini” vermiyor mu?

Hazlar, şehvetler, özgürlükler(?) ve dopamin dünyasının yanında gerçek dünya çok zor, sıkıntılı, YAVAŞ ve karmaşık kalır. Çaba, gayret, sorumluluk ister. Bu noktada çocukla, gerçek hayat arasında bir uyumsuzluk, bir kabul edememezlik[1] başlar.

Gerçeğin yerini ‘Rol’ alıyor

İki kişiyi aynı anda olamayacağı için çocuk ikiye bölünmüş bir hayat kurmak yani ROL yapmak zordur. Sanal dünyada YALNIZ olduğu için rüyaya ve rol yapmaya gerek yoktur. ROL yapmak, yalan ve riya gerçek hayata kalır. Ne yazık ki, anne baba durumu fark ettiğinde genellikle çocukla aralarındaki mesafe kapanabilecek ölçülerin çok ötesine geçmiştir.

Genç için, sanal dünyanın içinde kaybolup giden; sadece, vakit ve gençlik değildir: Kurulamamış İLİŞKİLER ve vaktinde elde edilememiş psikolojik, sosyolojik ve fiziki beceriler nedeniyle sosyal hayatla arasında uyum problemleri yaşar. Üstelik sanal âlemde elde edilen ve iptila olunan yüksek seviye HAZ ve HIZIN, gerçek hayatta karşılığının olmadığını, olamayacağını fark etmesi genci ümitsizliğe, tatminsizliğe, beklentisizliğe ve depresyona savurur.

Gelişmiş çağdaş Batı dünyası açıklamaya, anlamaya ve gündem etmeye yanaşmasa da gelişmiş toplumların gençlik problemleri (bağımlılıklar, depresyon, stres, sosyal uyumsuzluk, mutsuzluk, güvensizlik, eşcinsellik, şiddet, tecavüz, erken yaşlarda hamilelik/kürtaj, İNTİHAR vs.) gibi problemler gelişmemişya da az gelişmiş toplumlardan kat be kat fazladır. Öyle ki, her nesilde katlanarak artan bu sorunların çözümünden Batı artık ümidini kesmiş gibi görünmektedir.

Bizim de her geçen gün daha fazlası ile yüzleşmek zorunda kaldığımız/kalacağımız gençlik sorunlarının üç beş gevezelik ve beyanat ile geçiştirilemeyecek kadar büyük sorunlar olduğuna ispata gerek yok sanırım.

Online kumar ve oyun bağımlılığını DSÖ, “Ruhsal Sağlık Problemi” olarak kabul etti.[2]

İnternet ya da oyun bağımlılığı mekanizmasının uyuşturucu bağımlılığından çok büyük bir farkı yok: İkisi de beyne, normal şartlarda olması mümkün olmayan miktarda ve sıklıkta mutluluk hormonu (dopamin) salgılar. Salgılanan hormon kişiye “bir daha isterim” baskısı kurarken, mesaj, her seferinde “daha sık ve fazla isterim”e dönüşür. Süreç daha yavaş işlese de uyuşturucu bağımlısının yaşadığı süreçler ile internet/oyun/kumar/porno bağımlısının yaşadığı süreçler bir-biri ile oldukça benzerdir. Birey, tatmin olabilmek için her seferinde daha fazla dopamine ihtiyaç duyarken nihayetinde bir bağımlıya dönüşür. Artık o, zevk hormonunu harekete geçiren tetikleyiciler çevrede olmadığına (akıllı telefon, tablet, internet, bilgisayar oyunu vs.) ne yapacağını bilmeyen, huzursuz, uyumsuz, stresli, dağınık, unutkan, dikkatsiz, odaklanamayan, istikrarsız, çevreye karşı ilgisiz ve boş bakışlı biridir.

Yalnız önemli bir fark var: Uyuşturucu ya da alkol bağımlısı gençler çoğunlukla merakın ya da arkadaşın kurbanı olurken internet bağımlısı çocuk, genelde ANNE ya da baba kurbanıdır. Çocuğu başından atmak isteyen, akıllı telefona çocuk bakıcılığı görevi veren konformist ebeveynlerdir ekseriyetle çocuğu bağımlı yapan.

Tecrübenin/babanın devreden çıkarılması

Hâkim propaganda, öğretmenin/Üstadın/Hocanın/Babanın aşağılandığı talebenin/öğrencinin/cahilin/çocuğun YÜCELTİLMESİNİN cehlin, şehvetin, tecrübesizliğin ve AHMAKLIĞIN yüceltilmesi olduğunu da fark ettirmez. Bize eğitim politikalarından, TV’lerden ve medyadan dayatılan model; çocuğun, sadece bir insandan doğmuş olmakla; -tecrübe, ilim ve hikmet biriktirmeden- iyiyi, güzeli, doğruyu, hakkı, kötüyü, çirkini, yanlışı, aldatmayı, sahtekârı, dolandırıcıyı ve dolandırıcılığı kendi kendine fark edebileceği yanılısamasını verir.

Ancak bize “Çocuklarınızın tercihine karışmayın, biraz kenara çekilin, rahat bırakın” diyenler; AKLI (hayra gidebilme yeteneği) yeterince gelişmemiş, tecrübe biriktirememiş, EGO dönemini geçememiş çocuğu; ŞEHVET ve ZEVK üzerinden kandırmanın, yönlendirmenin, kullanmanın çok kolay olduğunu gayet iyi biliyor; onları, akıllı telefonlardan, tabletlerden, bilgisayarlardan, TV’lerden ve reklam panolarından bin türlü yönlendiriyor, bin türlü darbiliyor, bin türlü çeliyor, kandırıyor, aldatıyor ve tercih dayatıyorlar.

Bu kelimeler, çocuklarımızı EGOİZİM, KİBİR, NEFS ve ŞEHVET üzerinden sömürgecilerin istedikleri gibi formatlayan, yönlendiren, aldatan sömürgeciliğin önündeki en önemli engel olan tecrübe ve HİKMET sahiplerini (BABA, öğretmen, üstat, hoca vs.) devre dışı bırakan, sindiren, püskürten, ezen birer silah olarak işlev görüyorlar.

Sen girmeyesin diye girdim ateşe[3]

Anneler (genelde) hallerinden ne kadar şikâyet ederlerse etsinler, çocuklarını mutsuz gördüklerinde çocuğa teslim olmayı tercih ediyorlar. Baba çocuğun gittiği yerin yanlış istikamet olduğunu hissettiğinde çocukla ya da annesi ile ne kadar büyük sorun yaşarsa yaşasın, çocuğun önüne geçmeye çalışabiliyor. **Yani anne, çocuğu istediği için çocukla beraber ateşe girerken; baba, çocuğu girmesin diye kendini ateşe atabiliyor.**

Bizim kendi tecrübelerimize göre; “Kadın, psikolojik olarak erkeğe karşı güçlü iken; çocuk, anneye karşı güçlü; erkek ise çocuğa karşı. Bu üçlü denklem, ailenin üzerinde durabileceği dengenin zeminini inşa ediyor. Bu nedenle evde, denge bozulup erkek bir şekilde ezildiğinde, güç ve iktidar, kadının değil, çocuğun eline geçiyor.

Babanın, modernitenin zorunlu getirileri ve bilinçli devlet politikaları ile otoritesinin kırılması, evde misafir konumuna indirgenip etkinliğinin boşa düşürülmesi ve kavvamlıktan uzağa savrulmuş olması nedeniyle, çocuğa, terbiye verebilme yetisi de boşa düşmüş oldu. Babanın iktidar ol(A)madığı yerde kavvam olan MODERN çocuk, adeta ailesini, sömürücülere ikram eden bir sanal TANRI konumunadır. Sanal dünyanın binlerce psikolog, psikiyatrist, antropolog ve sosyologları ile desteklenen **tezgâhtarları** tarafından avuç içine alınan çocuğu, ebeveynler, hassaten Çocuk Oyunağı[4]” olan anneler, hayra yönlendirmekte çok zorlanıyor tam aksine –istemesele de- çocuğunun ve kendilerinin sömürüldüğü sürecin bir parçası haline dönüşebiliyorlar.

Morukların(!) dünyadan haberi yok

Anne-babanın genelde çocuğun içinde kaybolduğu sanal dünyanın ÖZEL HİZMETLERİ (Kore dizileri, k-pop, anime, oyun, kumar, porno vs.) dünyası hakkında hiçbir bilgisi yoktur; O yüzden genç üzerinde, “Senin morukların dünyadan haberi yok! Taş devrinde kalmışlar. Seni anlamaları mümkün değil” propagandası çok etkili olabiliyor. Ergen, ailesine karşı “Kafası TAŞ DEVRİNDE kalmış insanlara ne anlatabilir ki” modundadır.

Dolayısı ile çocuk terbiyesini ve güvenini “hiçbir şeyden anlamayan(!)” ailesine değil de her şeyi bilen SANAL âleme emanet etmekte tereddüt etmez.

Ancak bu noktada hepsi de emperyalizmin ve sömürgeciliğin ileri karakolu gibi hizmet veren psikiyatristler, psikologlar ve emperyalizm destekli medyanın aileye, “Çocuğunuzun tercihlerine saygı gösterin” ifadesine yedirilmiş, “Çocuğunu bizim elimize terk et!” EMRİNİ gizlice verdiklerini unutmamak gerekir. Bu noktada “ego” dönemindeki hikmet ve tecrübe yoksunu çocuk; anne babasından gördüğü direk müdahaleyi kolayca sezebilirken; MEDYADAN kendisine verilen yönü, müdahaleyi, sofistike aldatma ve kandırma yöntemlerini, bilinç altı mesajları ve terbiyeyi hissedemez.

(Araya bir not gireyim: Kız çocuklarındaki gittikçe artan teşhirciliğin ve çıplaklanmanın, erkek çocuklarındaki istikrarsızlık ve güvensizlik sorunun nedenin de bu alanlarda aranabileceğini düşünüyorum.)

Baba çocuğa arkadaş olmuşsa, Çocuğa BABA kim olmuştur?

Bu süreçte EGEMEN Medyanın emirlerini boşa düşürebilecek olan baba, çocuğun yakınında olsa bile “Çocukla Arkadaş” olmaya ikna edilmiş olduğundan, çocuğun, kararını/fikrini/beklentisini tashih edebileceği, yanlışını düzeltebileceği bir makamı kalmamıştır. Arkadaşlardan bir arkadaşına dönüşmüş babanın ve baba otoritesinin yeri kolayca –hiç kimse tarafından herhangi birine karşı anlayışlı olması beklenmeyen- sosyal medya ve sanal âlemdeki ONAYLANMA BEKLENTİSİ tarafından doldurulur. **Babadan “Aferin” almak, yerini, sosyal medyadan LİKE almakla değiştirir.**

Artık karşımızda, anne veya babanın öğütlerine karşı sağır bir DUVAR vardır.

Ezberlerimiz işe yaramıyor, yaramayacak!

Sağlam bir ahlaki yapı geliştirmeden eline KONTROLSÜZ tablet, bilgisayar ve akıllı telefon verilmiş çocuğun; kendisi ile baş edebileceği fiziksel ve ruhi olgunluğa erişmeden önüne ve aklına düşürülmüş şehvete, zevke ve eğlenceye direnmesini beklemek, kuzuların kurtla baş etmesini beklemek kadar ahmakça bir beklenti olduğu kanaatindeyiz. **Özellikle PORNO[5] ve OYUNA karşı.**

Ebeveyn, çocuğun eline altın gibi yüksek bir ekonomik değeri, silah gibi tehlikeli bir aleti veya araba gibi gelişmiş bir aygıtı vermez. Çünkü o, çocuğun bunlardan kendisine yönelebilecek HAZZI, kontrol ve GÜÇ hissini vereceği şehveti idare edemeyeceğini, bunların kontrolü ve idaresi için gerekli olan “süper ego” döneminin yetilerinin (yani ruhi olgunluğun), hikmetin ve AKLIN çocukta henüz gelişmediğini farkındadır. Ancak modern ebeveyn aynı zaafiyetin ve

yoksunluğun internet üzerinden yayılan HAZZIN, şehvetin kontrolü, ego baskısı ve akıllı telefonlar karşısında da var olduğunu göremiyor.

Ailelerin gözlerinin önünde olmasına rağmen görmeyi reddettikleri bu zaafiyet çocukları çok kolay kullanılabilir ve yönlendirilebilir kılıyor.

...

Bu sorunların hazır cevapları ya da çözümleri yok. En azından biz bilmiyoruz. Ne yazık ki bunlar bizden önceki nesillerin karşılaşmış ve çözümlenmiş, üzerinde fıkıh etmeye çalıştıkları sorunlar değil. Modern zamanların sorunlarına bizim neslimiz çözüm bulmak ve hesaplaşmak zorunda. Köy dindarlığı, muhafazakârlık veya bin senelik ezberlerle bu sorunun altından kalkmak mümkün değil. Bu sorunlar karşısında herhangi bir çözüm teklifinde dahi bulunamayan Batı'yı taklit etmenin de bize bir faydası olmayacağı sanırım aşikâr. **Kendi zamanımızın fıkhını yapmalı üzerinde tefekkür etmeye cesaret etmeliyiz.** Görmezden, anlamamazlıktan, bilmezlikten gelmenin çocuklarımıza hiçbir faydası olmayacak.

Bu sorunlara itiraz etmeden **sadece** İstanbul Sözleşmesine itiraz etmekle sorunumuzu çözmeyeceğimizi hep birlikte göreceğimizi düşünüyorum. (Bunun anlamı İstanbul Sözleşmesine itiraz etmeyelim, demek değil. O da bu sorunlarla iç içe geçmiş başka bir bela.)

Son Not:

“Bir sürü TESPİT. İyi ama ÇÖZÜM ne?” diyebileceklere, ben sormak istiyorum: “Çözümü SÖYLESEM yapacak mısınız?”

Ya da 3-4 yaşlarındaki çocuklarını “**akıllı telefon, internet ve yalnızlık şeytan üçgenine**” emanet etmiş bir topluluğun “Çözüm ne?” sorusunu gerçekten ciddiye almalı mıyız?

Zira çözüm; keyiften, vakitten, PARADAN, yaptığımız ticaretten fedakârlık etmeden gelebilecek bir şey değil. Yani çözümün BEDELİ var. Keyif kaçırmayacak, yerimizden kıpırdamadan TIKlayarak veya amele eşlik etmeyen dualarla gelebilecek bir çözüm yok.

Çocuklarınızın elinden akıllı telefonları almakla başlayabiliriz işe: Hiç değilse aşağıdan gelenlerin eline vermeyerek.

Ahmet Hakan Çakıcı

1443 Zilkade / ALANYA